

„Szeretnék néha visszajönni még,
Ha innen majd a föld alá megyek,
Feledni nem könnyű a föld ízét,
A csillagot fönn és a felleget.”
(Juhász Gyula)

NEUMANN ATTILA

BÖSZTÖRPUSZTA

adott helyet 2009. augusztus 21. és 23. között Magyarország eddigi legnagyobb szabadtéri rendezvényének „Magyarok Országos Gyűlése és Vására” néven. Az ingyenes részvételű rendezvénynek a főrendező Magyarok Szövetsége sajtótájékoztatója szerint „több mint 180 ezer látogatója” volt. Más nyilatkozatok alapján ennek inkább a másfél-kétszerese jelenthet felső becslést. A találkozók mérete annál inkább is figyelemreméltó, mert a hely valóban pusztá éspedig a Kiskunság közepén, és még inkább azért, amiért ezek a sorok is első olvasásra a legtöbb olvasónak meglepőek. A jelentős hírközlő szervek gyakorlatilag semmilyen híradással nem szolgáltak az esemény előtt, sem a Népszabadság, sem a Magyar Nemzet irányából nem jött róla értesítés, és a kurucinfó is ugyanúgy elhallgatta. A jelentősebb hírcsatornák közül egyedül az EchoTV adott róla hírt előre. Így a hír elsősorban embertől-emberig terjedve juthatott el ahhoz, aki elég szerencsés volt. A találkozók mérete azt mutatja, hogy ez a hírcsatorna ma már számottevő.

A közvetlen tájékozódást megkönnyítendő ide másolok egy 'központi fekvésű', egy élményeket közvetítő, és egy pontosabb információt adó címet a hírhálóról. Ezek a lapok önmagukban is elegendő kiindulópontot adnak a találkozóról való közvetlen tájékozódáshoz.

<http://www.magyarokszovetsege.hu/category/hirek/magyarok-orszagos-gyulese>

<http://www.magyarokszovetsege.hu/content/magyarok-orszagos-gyulesen-keszuilt-amator-fotok>

<http://www.magyarokszovetsege.hu/content/valtozott-magyarok-orszagos-gyulese-programja>

A hatalmas mennyiségű információ elfogadható kivonatolása pár oldalon lehetetlennek tűnik, a megadott források pedig részben fölöslegesség is tennék. Hasonlóan nehéz lenne a saját, vagy mástól hallott személyes élmények rendszerezett összefoglalása is. Így tételes beszámoló helyett inkább csak egy-egy szempont szerint mutatom be és értelmezem a találkozót. E szempontok számomra a találkozó egészének lényeges dimenzióit jelentették, egy-egy arcát, melyeken keresztül ki-ki az esemény egészéről alkothat magának képet és véleményt.

Kiterjedés: A rendezvénynek nem csak a létszám-beli kiterjedése volt hatalmas, hanem az események és a megjelent értékek sokfélesége, és a rendezői erőfeszítések nagysága is. A szervezésben 495 civil szervezet vett részt, és majdnem 1000 östermelő és kézműves biztosította a vásári forgatagot vagy tíz erre kialakított utcában. Az események felsorolására kevés lenne egy híradás. Történelmi élőképek 1400 lovas, gyalogos és

XVI. évfolyam 11. szám

2009. november

TARTALOM:

A Koinónia régebbi számai elérhetők: www.bulanyi.hu

Neumann Attila, Bösztörpuszta	1607
Sarló Csaba, Negyvenkettő-e a negyvenegy?	1609
Faragó Ferenc, Az iskolai agresszió...	1610
Sándor Csilla, A legkisebb közös többszörös II.	1612
Bulányi György, Áldás...	1613
MKP, Az Egyház élő hitével...	1614
Dr. Papp Lajos, Nyílt levél...	1615
Drip, Hozzászólás...	1615
Bulányi György, Kolaci aranymiséje	1616
Jézso Tamás, Mert cigány voltam...	1617
Bíró László, Hozzáfűztnivaló...	1618

Szerkesztőség: Bulányi György, 1052 Bp., Piarista köz 1. V./505.

Elérhetőség: bulanyi@freemail.hu, 06-1-48644-62; faragoferi@gmail.com, 06-20-9872-982

A kéziratok lezárásának határideje a tárgyhoz előtti második hónap utolsó napja.

táncos részvételével, kárpát-medencei táncegyüttesek találkozója, Fénykorona szertartás, Civil Parlament, harcművészeti bemutatók, íjászat, lovaglás, gyermekprogramok, népi játékok, természetgyógyászat, Nemzeti Könyvsátor, kézműves foglalkozások, Magyar Ízek találkozója, Pusztageytem 120-150 előadással, Magyar Találmányok Háza...

A terület a parkolóval együtt kilométerekben mérhető, a térképen 41 szám-jelzés segít eligazodni: Civil színpad, lelátók, életfa, megyebokrok sátrai, Hétfoldogasszony sátor, játszótér, légi kikötő, lovak tere, mesesátor, nagyszínpad, parkoló, szakrális tér, tábori kórház, történelmi filmszemle, tűzhelyek, és legalább még egyszer ennyi.

A jurta külön helyet kaptak, a hét bokorba összevont megyék szállásterületeit a sátorozók kapták: „Felvidék, Komárom-Esztergom, Veszprém, Fejér”, „Budapest, Pest megye”, „Kárpátalja, Heves, Jász-Nagykun-Szolnok, Nógrád”, stb. A történelmi Magyarország minden területéről, minden korosztályból, foglalkozásból jöttek.

A teljességet lehetett érzékelni a rendezvényen. Nemcsak a vállalkozás méretei és sokfélesége révén, de a magyarság minden dimenziójában is. Térben, életkorban, történelmi korban, szellemi vonatkozásban, szokásokban, hagyományokban, törekvésekben. Pártoktól független, valódi nemzeti találkozó volt. Egy hivatalos megfogalmazás szerint:

„A rendezvény célja, hogy egybegyűjtse a pártoskodás nélkül nemzetben gondolkodó magyar közösségeket és elegendő erőt és hitet adjon a résztvevőknek a további tettek megvalósításához.”

Múlt:

Első pillanatban szembeötlő volt a múlt jelenléte, ami legközvetlenebbül a hagyományörző bemutatókon jelentkezett. Nyilvánvaló volt a megjelenített múlt valóságos jelenléte: a bemutatók nem látványosságok voltak, ha mellel látványosak is. A viseletet, mozdulatot, vágatát, tartást, gyakorlatot nem játszották, hanem éltek. A valósággá levésnek ez a szelleme már jó ideje szülő és mozgató-ereje a magyar hagyományörző csoportoknak, amelyek nem pusztán emlékeznek az egykorvolt szokásokra, lovagi és egyéb rendekre, munkákra, hanem újraélik azokat. Nem idézőjelbe teszik, hanem felidézik a valóságát. Itt vannak a kovácsok. Most van a történelem. Ez a Szent-György Lovagrend. Ez a megélés-mód azért zavarbaejtő, mert ereje van, önmagából fakadó ereje. A múlt jelenvalósága, amelynek ereje, folytatása, jövője van. Külső, amelynek belseje van, szemben az érvényesnek számító általános életmóddal, amelynek nincs belső ereje, nincs jelenvalósága, és ezért jövője sincs.

A skanzen bemutatja a múlt valóságát, de csak, mint elmúltat. A fizetett mikulás ténye és lénye azt sugallja, hogy valóságról nem is lehet szó, csak idézőjelekről. A kameramann felveszi a szereplőket, akik többnyire aszerint is viselkednek, hogy a műsor számít, a mutató maga, nem pedig az, ami van. A fotelben pedig nem is várnak mást. Itt azonban részt lehetett venni abban a valóságban, amelyik megéledt, és amelyikben mindenki más is részt vett. „Itt egy olyan közösség gyűlt össze, melyben még nem múltak el nagyanyaink ünnepnapjai, és a vigasságokban együtt mulat kicsi és nagy, család és szomszéd...” Ez felemelő érzés volt, kivételes és mégis magától értetődő.

Talán ebben az élményben mutatkozott meg leginkább az a tény, hogy ez az esemény az óriási szervezői erőfeszítések mellett is, valójában a mi találkozóink volt, amelynek létrejöttéhez segítettek ugyan, de amely: mi magunk voltunk. Ezért is lehetett mellékes mindaz a hiányosság vagy túlzás, ami minden szervezés és szerveződés velejárója.

Jelen:

A találkozó másik érzékelhető, erőteljes jellege a jelenidejűség, a múlttól függetlenül is, bár attól nem elválasztva. Itt vagyunk a pusztában, a mai magyar valóságban, a Kárpát-medencében, a világban, annak minden oldalával. Valamiképpen éppen ez a jelenvalóság hívta életre az idej hatalmas találkót is, hiszen ennek tavalyi elődje a kurultaj, a magyarok testvérségeinek világtalálkozója volt ugyanitt, ahol magyarok, ujjurok, kazahok, magyarok és mások ismertek egymásra, mint testvérré. Megfordult a világ. Kiderült, hogy nem vagyunk egyedül, és otthon vagyunk a világban akkor is, ha Európa nem ismer ránk. Érvényesek vagyunk, minden kimondott és ki nem mondott véleményről függetlenül.

Találkozhattunk a magyar valóság minden oldalával a jelen állapotunkban, amelyet általában lehangolóan mutat be a média, mint közvetítő-közeg és -szándék, de amelyről itt összességben egészen más látszott. Ez az igazodás-mentes jelenvalóság tette igazán szabaddá a levegőt. Amelyben mindenhez közöm lehet és érvényes mondandóm. Emlékszem arra a néhány évvel ezelőtti közlégykörre, ahol a rovásírásra vagy a turul-madárra a

legnagyobb közösségi bűn árnyéka vetült többnyire kimondatlanul, akár csak kimondva ezer évvel ezelőtt. Mostanra érdektelenné lettek az ítéletek, és nyilvánvaló lett, hogy az árnyéknak nincs súlya.

A hét megyebokor-sátorban környezetvédelem, világgazdaság, gyógynövények, magyar történelem és őstörténet, a médiapolitika, ősvallás, Szent Korona, nemzetstratégia, alkotmányosság, bírósági önkény, közösségi informatika, délvidéki helyzet, a magyar nyelv rejtelme, néplélekrajz, és sok egyéb témában tartottak előadást, sokak közt Andrásfalvy Bertalan, Papp Lajos, Varga Csaba, Pap Gábor, Zétényi Zsolt, Lába Csöpel, Drábik János, Bene Gábor, Szántai Lajos, Berecz Béla.

Csak néhány szilánkot tudok bemutatni az előadásokból. Hetesi Zsolt a világgazdaság mai rendszerének közeli összeomlása utáni életstratégiáiról és közösségeiről szolt, Molnár Géza a természettel való pozitív együttélés lehetőségéről beszélt, a számos példa közül név szerint említve a visnyeszéplaki kezdeményezést. Kondor Katalin média-helyzetelemzése egyebek közt a cenzúra valóságát, létező és működtető hátterét mutatta meg. Tóth Ferenc egyebek mellett a bibliai József történetéről beszélt az egyiptomiak szemszögéből nézve, párhuzamba állítva a mai magyar helyzettel: hogyan lehet egy otthonát építő népet gyökértelen rabszolga-tömeggé tenni rendeletek és kereskedelem útján. Herceg Ferenc a Pilis és a magyar történelem elhallgatott csodáiról szolt. Molnár V. József néplélek-kutató a magyar hagyományokban máig élő, a mindennapokat átszövő Isten-hitről beszélt, amelyben a kereszténységben is továbbél az Atya, Anya és Ige hármassága.

Jövő:

A jövőidőről kevesebb megfogható dolgot lehetett ott helyben látni. Pedig a találkozó igazi értelme a jövő építése volt, a nemzet újbóli felépítése, lehetőségek teremtése ehhez, és egymás megerősítése ebben. A huszonéves generáció gyermekvállalásának elősegítése, az ellopott értékek visszaszerzése, a következő magyar nemzedék helyzetbehozása céljaival. „Olyan értékek mentén haladni, amelyet nem a politikusok diktálnak, hanem amit a nemzet, a nép mond el”.

A tettek, és a tettek való felkészülés, településenként, kezdeményezésenként, konkrétan: ez történt a leginkább csöndben, ha nem is titokban, de hírveréssel inkább csak annyira, amennyire ez szükséges volt. ...alma, paprika, gazdák, vetőanyag-szövetkezet, lakossági fórum, házfelújítás, parkoló díjak, friss must, hitelesek jogsegélye... Egy felirat magyar bank létrehozásáról tájékoztatott, amely az ország jelenlegi bankjai érdekközösségeitől és működésmódjától különböző alternatívát jelent, ahogyan a világ más helyein már működnek nem-kamat-alapú, helyi érdekközösségeket szolgáló pénzközvetítő szervezetek.

Valami nyilvánvalóan elkezdődött. Az egyik sátor falán Pio atya szavait lehetett olvasni, és érteni: „Magyarország egy olyan kalitka, amelyből egyszer még egy gyönyörű madár fog kirepülni. Sok szenvedés vár még rájuk, de egész Európában páratlan dicsőségben lesz részük. Irigylem a magyarokat, mert általuk nagy boldogság árad majd az emberiségre. Kevés nemzetnek van olyan nagyhatalmú őrangyala, mint a magyaroknak, és bizony helyes lenne erősebben kérniük hathatós oltalmát országukra!”

Spiritualitás:

Az egész találkozó megfoghatatlan, mégis mindent átszövő dimenziója volt a szakralitás, Isten és világának jelenléte. Ez a hivatalos, a nyilvános, a személyes és spontán megnyilvánulásokban egyaránt magától értetődő volt, mint egyfajta csöndes és folyamatos ünnepélyesség és

öröm, amelynek meghallásához fül kell, időnként azonban formát és hangot is kapott, hogy mindenki meghallhassa. Minden elért benne, ami szellemi érték a magyar történelemből származóan hozzánk tartozik, és az életet szolgálta és szolgálja. A kereszténység értékei ugyanúgy, mint a kereszténységen kívüli és előtti szellemi értékek. Ez utóbbiak egyrészt szellemi történelmi valóságunk önmagából eredő gyökereit, hagyatékát jelentették, másrészt azt a magyar szellemű keretet, amely tapasztalhatóan minden élő értéket képes befogadni és harmóniába hozni. Sajnos a kereszténység, amelyre a hittételek és a hitbeli hatalom kizárólagosságának igénye még ma is belsőleg jellemző, erre az érték-igenlő és -harmonizáló szerepre ma is alkalmatlan, pedig túl van már az efezusi és a kínai könyvégetéseken, a magyar rováspálcák és gyógyítóemberek elégetésén.

A szakralitás szabadsága a belső szabadság mellett külső kifejezést is kapott, szertartásokban, cselekményekben, a saját maga által megszabott formákban, melyekben hit-tételek kifejezése helyett a valóság megélése volt elsődleges. A tábor szakrális térnek nevezett területén folyt a Szent Korona szertartás, mutatták be az élőképeket, és egyéb cselekményeket, amelyeket az Istenhez fordulás, az imádság különböző formáinak tekinthetünk.

Ilyen volt a tűzön-járás amely nem éget, az imádkozó sámán-dobolás, felhő-oszlatás, és egyéb cselekmények, melyeket keresztény összehasonlításban leginkább karizmatikusnak mondhatunk, és amelyekhez hasonlókkal, mint a szellemi valóság működő jelenlétével, különböző vallásokban találkozhatunk ma is és az elmúlt időkben is. A színpadi meditatív zenék ugyanúgy a szellemi valóságot, Isten világát idézték, mint sátrakban a révüléssel dobolások, az áldó imádságok, vagy az életfa és mellette a Héboldogasszony Hajléka sátor, amely szándéka szerint vallási szertartások, és vallások fölötti Istenhez-fordulás számára adott helyet.

Lehangoló keresztény vonatkozással kell befejezzem a beszámolót. Nem lett volna nehéz a kalocsai érseknek elfogadnia a Hajlékot a katolikus szertartások számára, hiszen Szent László királyunk hatására a római kereszténység elfogadta a Boldogasszony-ünnepeket, ám mi-sét végül csak a táboron kívül lehetett tartani.

Ebben a jelkép-értékű eredményben azonban kifejeződik egy kérdés is: vajon a római Egyház képes lesz-e a magyarság sors-kérdésében legalább utolsóként az élet oldalára állni, vagy egy-két saját önkéntese irányában is gyanakodva mindvégig kívül marad azon, amihez a küldetését kapta?

SARLÓ CSABA

NEGYVENKETTŐ-E A NEGYVENEGY?

Liptay György és Rózsa Huba írja Krisztus Jézus született című könyvük 255. oldalán.

„Máté 1,1-17: SZEMPONTOK AZ IGEHIRDETÉSHEZ

1. Az igazi Dávid

A 3x14 tagból álló elrendezés arra mutat, hogy a nemzetségtábla az igehirdetés szolgálatában állt. Alaptétele: Jézus Dávid fia, sőt maga az új Dávid. A héber szám-szimbolika szerint Dávid nevének mássalhangzói (DVD) – a héberben tudvalevőleg eredetileg csak mássalhangzókat írtak – ezt az értéket adják: 4 + 6 + 4 = 14. A háromszoros 14 azt mutatja, hogy Jézus teljes mér-

tékben Dávid leszármazottja, teljes értékeléssel utódja: övé Dávid trónja.”

Mivel a 3x14 = 42, a szerzők azt állítják, hogy Dávid trónja a nemzetségtábla 42. tagját illeti aki Jézus. Mivel a héber szám-szimbolikában járatlan vagyok, azzal kapcsolatos állításukat elfogadom.

Azt viszont meg tudom vizsgálni, hogy Jézus a Máté nemzetségtábla hányadik tagja és ezt most meg is teszem.

A vizsgálat előtt felvetem azt az elgondolkodtató tény, hogy a Mózes hitűek szerint Dávid trónja a Messiást illeti. Mivel a héber szám-misztika tőlük ered, azt a keresztény felekezetek csak átvehették, érdemes a véleményükre figyelni. Mit is mondanak ők? Jézus nem volt Messiás, ők a Messiást a mai napig várják.

Most nézzük meg a Máté 1.1-17 verseket a Szent István Társulat 1979-es Bibliájában.

„Mt 1.1-17.

Jézus Krisztusnak, Dávid fiának, Ábrahám fiának nemzetségtáblája.

Ábrahám(1) nemzette Izsákot(2), Izsák(2) nemzette Jákobot(3), Jákob(3) nemzette Júdát(4) és testvéreit. Júdának(4) született Perc(5) és Szerach, Támártól. Perc(5) nemzette Hezromot(6), Hezrom(6) nemzette Aramot(7). Aram(7) nemzette Aminadabot(8), Aminadab(8) nemzette Nachsont(9), Nachson(9) nemzette Szalmont(10). Szalmonnak(10) született Boász(11), Rachabtól. Boásznak(11) született Jobed(12), Ruttól. Jobed(12) nemzette Izájt(13), Izáj(13) nemzette Dávid(14) királyt.

Dávidnak(14) született Salamon(15), Urija feleségétől. Salamon(15) nemzette Rechabeámot(16), Rechabeám(16) nemzette Abiját(17), Abija(17) nemzette Azát(18). Aza(18) nemzette Jozafátot(19), Jozafát(19) nemzette Jorámot(20), Jorám(20) nemzette Uziját(21).

Uzija(21) nemzette Jotámot(22), Jotám(22) nemzette Acház(23), Acház(23) nemzette Hiszkiját(24). Hiszkija(24) nemzette Manasszét(25), Manasse(25) nemzette Amont(26), Amon(26) nemzette Joziját(27). Jozija(27) nemzette Jechonját(28) és testvéreit - a Babilonba való elhurcoláskor.

A Babilonba hurcolás után: Jechonja(28) nemzette Sealtiel(29), Sealtiel(29) nemzette Zerubbábel(30) Zerubbábel(30) nemzette Abihudot(31), Abihud(31) nemzette Eljakimot(32). Eljakim(32) nemzette Acort(33). Acor(33) nemzette Cádokot(34), Cádok(34) nemzette Achimot(35), Achim(35) nemzette Eliudot(36). Eliud(36) nemzette Eleazárt(37), Eleazár(37) nemzette Mattant(38), Mattan(38) nemzette Jákobot(39). Jákob(39) nemzette Józsefet(40), Máriának a férjét, aki a Krisztusnak nevezett Jézust(41) szülte.

Így a nemzedékek száma: Ábrahámtól Dávidig tizennégy nemzedék, Dávidtól a Babilonba való elhurcolásig tizennégy nemzedék, és a Babilonba való elhurcolástól Krisztusig tizennégy nemzedék.”

Sajnos meg kell állapítanom, hogy a harmadik tizennégy csak akkor lenne meg, ha Jechonját kétszer számolom. Bár erre a szöveg rásegít Jechonja „ a Babilonba való elhurcoláskor” szöveg előtt és „A Babilonba hurcolás után” szöveg után szerepel, én mégis csak egyszer számolom.

Így valóban nem Jézusé Dávid trónja és így nem is „teljes mértékben Dávid leszármazottja, teljes értékeléssel utódja”. Lehet, hogy a Mózes hitűek tudják ezt jól?

FARAGÓ FERENC

AZ ISKOLAI AGRESSZIÓ... DIAGNÓZIS ÉS PROGNÓZIS

„Lélek nincs! - tanítja a modern pszichológia.
Szellem nincs! -tanítja a modern filozófia.
‘Csinálj amit akarsz!’ – tanítja a modern pedagógia.”
(Tanyai szilánkok)

Az erőszakmentes jézusi eszmét valló és cselekvő Bokor mostanában sajnos egyre gyakrabban szísszenhet fel bizonyos iskolai események kapcsán. Ez az esemény az iskolai agresszió, nyersebb megfogalmazásban a tanárverés. Gyógypedagógusként, talán az eseményeket közelebről halló és érző személyként, igyekszem most itt felállítani a témánkkal kapcsolatban egyfajta *diagnózist* és a dolgok kimenetelét illető *prognózist*. Az orvosi szóhasználatból vett hasonlatom azt is kívánja sugallni, hogy az iskolai agressziót nem egy önálló entitásként kívánom kezelni, mint mondjuk az óráközi szünetet, hanem valaminek a valamilyeként, nevezetesen egy rosszul működő intézmény, egy korhadó struktúra következményeként, tüneteként. Olyan ez, mint a lázas állapot a betegségeknel; a láz sem egy önálló valami ebben az összefüggésben, hanem a betegség tünete, jelzés a szervezet felől, hogy baj van. Természetesen adott esetben fontos lehet a láz csillapítása is (=agressziókezelés), de elsősorban a láz okát kell megkeresni, és a magát betegséget kell kezelni, gyógyítani, aminek következtében a láz is el fog múlni.

Nem tartom szükségesnek a különböző agresszió definíciókat sorra feltárni és elemezni, inkább azokról a megközelítésekről ejtenék szót, amelyek, úgymond igyeksenek felmenteni az ember agresszív megnyilvánulásait, és mintegy alátámasztják annak humán jellegű létjogosultságát.

- Az etológiai aspektus azt igyekszik velünk elhitetni, hogy minden élőlény alapvető megnyilvánulási formája az agresszió. Az oroszán agresszív, mikor elejti a zsákmányát, ám ez az agresszió szükséges számára a létfenntartáshoz. Csányi Vilmos, az ateista, materialista etológiai guru, nyíltan állítja, hogy az emberi agresszivitás komoly biológiai alapokon nyugszik és az állatvilág törzsféjldéséből jól levezethető.

- Az evolúciós megközelítés is felment minket agresszív tetteink mindenemű következményeitől. Sőt az evolúciós folyamat mindig az agresszió – mégpedig a minél keményebb és sikeresebb – formációja mentén fejlődhetett csak tovább az állatvilág és természetesen annak pillanatnyilag a csúcán elhelyezkedő *homo sapiens* faj is. A „struggle for life” filozófia az emberi viselkedések repertoárjának szerves és elengedhetetlen része. Ezt deklarálja többek közt Herbert Spencer is, aki szociáldarwinizmusról beszél. Spencer törvényerőre emeli a „survival of the fittest” tanát, azaz a rátermettek az emberi fejlődés egyedüli túlélői.

- A pszichológia materialista ága a behaviorizmus a viselkedésben adja meg az agresszív viselkedéseinkre a felmentést. Skinner ezt patkánykísérletekkel is igazolja. Megtanítja az állatoknak a kísérleti ketrecben egy pedál lenyomását, amelynek a következménye étel jutalom lesz. Majd egy kísérleti fázisban a patkányok már hiába nyomogatják a pedált a jutalom következetesen elmarad. Nos ekkor jön az agresszív viselkedési forma. Ha a táplálék elmaradását a jogos megdolgozás ellenében frusztrációnak nevezzük, akkor már is kész az elméletünk – mely emberre is jól alkalmazható- a frusztráció

következménye az agresszív viselkedési forma. Így tehát, ha gyermekeinket az iskolában kudarcoknak tesszük ki – mondjuk: tanulniuk kell, elvart viselkedésformákat kell alkalmazni, időnként egyest és intőt is kaphatnak stb. – akkor szegények frusztrálnának és akarva, nem akarva agresszíveké válnak. Tehát ne gyötörjük gyermekpalántáinkat holmi tanulási, viselkedési, beilleszkedési követelményekkel, hanem csináljanak, amit akarnak. Már is körvonalazódni látszik a liberális pedagógia tudományosan is megalapozott elmélete!

- Az ösztönelmélet megalkotója Sigmund Freud az agressziót az ember veleszületett tulajdonságának tekinti. Az emberben az *életösztön* mellett a *halálösztön* is dolgozik, ez utóbbi pusztító energiákat termel, és az ember kénytelen ezeket az energiákat a külvilág felé irányítani, így válik/válhat agresszívvá. Ha a halálösztön befelé fordul, az agresszivitást az ember önmaga ellen fordítja (=autóagresszió, =szuicidum). Eric Fromm és Gustav Jung meghaladják Freud ösztönelméletét, ők az embert nem csupán biológiai ösztönlényként értelmezik, hanem a természeti determináltság ellenére a világ felé nyitott, társadalmi képességek elsajátítására képes lénynek tekintik. Tudatos és szabad az az ember, aki tud választani jó és rossz között, ebből fakad morális felelőssége is.

- Ha valamilyen vallási alapokra akarnók helyezni erőszakmentes, agresszióellenes meggyőződésünket, hamar ellenreakciókba ütközhetünk. Ugyan minden vallás az erő nem alkalmazása, a szeretet, a vissza-nem-ütés jegyében fogan. De aztán később a vallástörténelem pont ennek az ellenkezőjéről számol be. Gondoljunk csak a monoteista – judaizmus, keresztény, iszlám – vallásokra. A szemet-szemért elv mintegy deklarálja az erőalkalmazását. Az agresszív viselkedések olyan színes tárházát adja számunkra, hogy nagyon el kell magunkat határolni egy-egy megnyilvánulástól, nehogy önön csapdánkba essünk. Talán még a keleti vallások állták legtovább a sarat az agresszió önbegyűrűződése ellen. De napjainkban már buddhista, taoista erőszakot sem nélkülöző megmozdulásokról is hallhatunk. Persze a hazájuk, a vallásuk, egyszóval az „ügy” érdekében. A vallásoknál tartva Jézus erőszakmentes koncepciója mellett sem mehetünk el szó nélkül. Az ellenségszeretetig menően hirdette és élte azt az életformát, amit nekünk is követnünk kellene. Természetesen egy tágabban értelmezett agresszió definíció mentén azt is el kell mondanunk, hogy Jézus ebben az értelemben agresszív volt a *farizeusokkal*, a *kufárokkal* és esetenként a *tanítványai*val szemben.

Az agressziót sokféleképpen csoportosíthatjuk, talán a legfontosabb a közösségi létből származó, erkölcsi értékrend szerinti megközelítés, amely lehet a közösség ellen irányuló (=antiszociális) és lehet úgymond a közösség érdekében történő (=proszociális) erőalkalmazás. A háborúk, a forradalmak és a szabadságharcok hősei mindig proszociális köntösben jelennek meg. Lehet kifelé irányuló (=agresszió) és önmaga felé irányuló (=autóagresszió). Megjelenési formája szerint pedig *verbális*, *fizikai*, és *lelki*.

Gyakran vagyunk agresszívak, amikor a karrierünket építjük, a pozíciónk elérésén fáradozunk, a hatalom mámorába kerülünk, vagy a politika létrontó magatartása fertőz meg minket. A megszerzett anyagi javainkat, birtokainkat agresszív erő demonstrálva őrizzük – védjük. Ma már magyarországi vonatkozásban is a biztonsági szolgálatok, őrző-védő szervezetek létszáma, ereje, ütőképessége felér egy kisebb hadseregével.

Ám, hogy az iskola falai között is megjelent az agresszió, némi gondolkodásra sarkalhat minket. Az iskola, mint

intézmény, funkcióiból fakadóan (fejlesztés, nevelés, oktatás) védett helyként kellene, hogy a gyermekek rendelkezésre álljon. Azonban nem lehetünk szemellenzősek, hisz' az iskola védeltsége mellett egyben feszültségek forrása is. Gondoljuk csak meg, mennyire mást akar a tanár és mennyire mást a diák. Ennek érzékeltetésére had álljon itt Karácsony Sándor „A magyar észjárás” című művéből egy rövid részlet:

„A nyolcéves háború. Háború van, hát háború van, mit tagadjuk. Kitért az első tanító és tanítvány legelső találkozásakor, és tartani fog, míg csak iskola lesz a világon. Legfeljebb a hadieszközök és a harcmodor módosulnak néha. A diákháborúról az él a diáktudatban, hogy a tanári kar kezdte. És ez meglehetősen valószínű, úgy első látásra. Ők az idősebbek, okosabbak, tapasztaltabbak, hatalmasabbak, a minden tekintetben előnyösebb helyzetben levők. A diák, különösen az első osztályosok kis ártatlan, teljes mértékben ki van szolgáltatva önkényüknek.”

Nyíltan kell beszélnünk arról is, hogy az úgynevezett porosz pedagógia nem tiltotta a tanár agresszióját a gyermek felé, sőt egyfajta nevelési eszköznek tudta be azt. Az erőszakmentesség eszméjét képviselve el kell ítélnünk ezt a fajta, pedagógiainak egyáltalán nem mondható, megközelítést. Ám azt, hogy a diák veri a tanárát olyan jelzésnek kell értelmeznünk, ami mellett nem szabad szó nélkül elhaladnunk. Bacher Iván „Intőkönyv” című regényéből idézhetnénk az iróniát is kedvelőknek: „Több évtizedes iskolai pályafutása alatt Jenő, mint tanuló közlelő tanulmányozhatta, mint lesz az úgynevezett porosz tekintélyelvű, ám igen hatékony iskola szépen fokozatosan nyugati típusú, liberális és egyben hatástalan intézménnyé, amelyben előbb a nevelés tűnik el teljesen, majd megszűnik a tanítás is. Jenő olyan iskolában kezdte, amelyben a tanár verte a gyereket, és olyanban végezte, amelyben a gyerek verte a tanárt”. Nem arról van-e szó neveléstörténetünkben, hogy elvetettünk valami rosszat, ám még rosszabbat terveltünk ki helyette? Avagy rossz iskola az, amelyben semmit sem szabad a gyerekeknek, ennél csak az a rosszabb, amelyben mindent szabad.

Ha megpróbálunk az iskolai agresszió okaira fényt deríteni, feltétlen legalább két szempontot kell számolnunk. Az egyik a pedagógus tekintélyének elvesztése/elvesztetése, a másik a diákok összetételének valamilyen alattomos módon való megváltozása/megváltoztatása. Nézzük sorjában:

A tanári tekintélyének elvesztésének időpontja és módja sem határozható meg egyértelműen. De tény, hogy e fajta tekintély nélkül nagyon nehéz megállni a katedrán. Hogy, hogyan, mikor és mi módon vész el a tanári tekintély, vagy esetleg szándékosan elveszejteték, azt már nem tudjuk megállapítani. Egy biztos azonban, hogy ezt az elvesztett képességet csakis maguk a tanárok szerezhetik vissza saját maguknak. Gyurka bácsi mesélte egyszer nekem, hogy amikor belépett a piaristák osztálytermébe magyar órát tartani, egyszerűen transzállapotba került. Még azt is hozzátette, hogy a negyven – ötvenfős (!) osztályban a légy zümmögése csak azért nem volt hallható, mert légy nemigen volt abban az időben a „piaroknál”. Nos, van-e még, maradt-e még mára olyan tanár, aki transzállapotba kerül, ha kedvenc tantárgyát taníthatja? Alig...

A gyermekekkel is történt valami. Egy nemrégiben készült felmérés alapján a 2001/2002 tanévtől rohamosan csökken az általános iskolai tanulók létszáma,

(974 102-ről 775 820-ra). Ez a fogyó magyarság itt is megmutatkozó statisztikai jele, ám ez a témánk szempontjából indifferens lenne, ha nem tapasztalnánk, hogy ezen belül rohamosan nő a *sajátos nevelési igényű tanulók* száma, (46 569-ről 64 043-ra). És ugyanilyen tendenciát látunk a *beilleszkedési, tanulási, magatartási zavarokkal küszködő gyermekeknél*, (86 587-ről 100 136-ra).

Az okokat nem nagyon tudjuk, de tény, hogy valami nagyon elromlott a rendszerben. Vagy elrontották? Kontárok tevékenykedtek? Talán szándékosan és módszeresen tették tönkre? Nem tudjuk. Amit tudunk, azok elemi foszlányai az oktatási – nevelési rendszerünk hibáinak:

- arra alapoz, hogy mit nem tud a gyerek és nem arra, hogy mit tud
- az kérdez, aki tudja a választ és nem az, aki még esetleg nem
- úgy nevel, hogy nem nevel, s ez a legrosszabb nevelés
- a nevelési problémákat „oktatási” módszerekkel bünteti
- úgy értékeli, hogy nem (mer) értékelni = ezzel nem csak a gyermeket menti fel, hanem saját magát is
- nincsenek közösségi szintek, vagy ami esetleg van annál még az „üttörösdí” is jobb volt
- a pedagógus tekintély elveszett
- a liberális nevelési rendszer látenszen magában hordozza az agressziót
- csak magát az agressziót próbálja kezelni, nem a mögöttes okokat.

És mik lehetnek az okok? Csak találgatni tudunk:

- morális válság
- a szerepek válsága
- a közoktatás lezüllesztése
- a tekintély elsoványosítása
- a média gátlástalansága
- a Mammon
- a családok
- az agresszió preferálása
- a durva, küzdősportok prioritása
- kereskedelmi kloakák
- a porosz pedagógia helyett liberális pedagógia
- a fejlesztés-nevelés-oktatás helyett: csak oktatás³

Pedagógusként arra tudok reagálni, hogy jó tanárokká kell lennünk! Olyanoknak amilyenekre az idős Karácsony Sándor ekképpen emlékszik vissza: „Arra emlékszem, hogy jó tanár volt, szigorú, következetes, határozott, mellénk állított korlátai voltak, amelyek tulajdonképpen nem korlátoztak, hanem megóvtak, kapaszkodót biztosítottak. Legendás volt egyénisége és humora, valamint a csudásan kidolgozott értékelési rendszere. Ez a selejtező nevet viselte, a selejtező lényege az volt, hogy ha a rövid kérdésre a szólított nem tudott felelni, akkor állva maradt, és más kapta a kérdést. Ha az álló a második kérdésre sem felelt meg, akkor besétált az osztályterem bal sarkába. Ha harmadszor is csődöt mondott, a jobb sarok lett az újabb állomáshelye, ha ott sem boldogult, akkor a negyedik és egyben utolsó sarok következett, közvetlenül az ajtó mellett, amin át, ha megint kudarcot vallott, a delikvens elhagyta a termet, csak csöngetésre jöhetett vissza az elégtelenért. Néha többen tartózkodtak kinn a folyosón, mint benn az osztályteremben, ahol, képzelhetni, hogy mekkora volt az ide-oda mászka, hisz' természetesen vissza is lehetett rukkolni. Az egész rendszer nagyon jól működött és mindenki természetesnek vette, hogy ennek így kell működnie.”

Fontos lenne még a fejlesztés – nevelés – oktatás egyensúlyának helyreállítása. Ma csak az oktatás, az ismeretanyag elsajátíttatás élvez prioritást. Pedig az életre

nem a tananyag készít fel. Az, hogy milyen felkészültséggel lépünk az életbe, nem a tananyagon múlik. Az addig felhalmozott megfigyeléseink, tapasztalataink adnak felkészítést a felnőttek világában való eligazodáshoz. Ez a tapasztalat többek között az iskolai környezetben is bővíthető, de nem csak a tankönyvekből, hanem a társakkal és a felnőttekkel való sikeres vagy sikertelen interakciók sorával. Hamvas Béla egyenest így fogalmaz: „*Megtanultam írni és olvasni, de nem lettem jobb ember általa...*”

Minden nemzet a maga oktatási – nevelési rendszerének kidolgozásakor igyekszik megtartani a jól bevált pedagógiai hagyományokat. Mintha mi egy kicsit a tradicionális hagyományainkat nem becsülnénk túlságosan. Talán nem véletlen, hogy a számtantanítás megreformálása kapcsán olyan módszereket kreáltunk, aminek eredményei a diszkalkuliás gyermekek lettek. A hagyományos olvasás- írástanítás sem volt jó és lett belőle diszgráfia, diszlexia. A hazai alternatív iskolák sem a magyar pedagógiai hagyományokra építettek. Lettek Waldorf, Rogers, Freinet, Montessori, Summerhill iskolák, sajnos nem sok jó tapasztalattal, csupán plagizálással. Karácsony Sándor, Németh László, Zsolnai József, Benda József és a többiek jószerivel ott porosodnak *magyar pedagógiai hagyomány* címszó alatt könyvespolcainkon. Az oktatáspolitikánk is külső (=globális), neoliberalis hatások befolyásoltsága alatt áll, szomorú nézni magyar embernek azt a meredek lejtőt, amely Hóman Bálinttól Magyar Bálintig ível lefelé...

SÁNDOR CSILLA

A LEGKISEBB KÖZÖS TÖBBSZÖRÖS JÉZUS (II.)

– Hosszú volt az Istenhez vezető útja?

– Amikor az ember csalódik, megrogy abban a tevékenységben, amit a boldogság forrásának tekintett, akkor megnyílik a lehetőség, hogy eljusson Istenhez, akitől a teljes és maradéktalan boldogságot kaphatja. Ha el is érjük a céljainkat, szükségszerűen csalódnunk fogunk. Mindenki azt várta tőlem, hogy a világbajnokságon, az olimpián jól szerepeljek. Bekerültem egy gödörbe, tudtam, hogy nem megy, nem tudok megfelelni az elvárásnak, amit kívülről akasztottak rám, és magam is tupíroztam a vágyat. Elszakadt a lelkem mélyén egy húr, úgy éreztem, alkalmatlan vagyok. Azt kérdeztem: miért nekem kell világbajnokságot nyernem? Vannak itt sokan, fiatalabbak, tehetségesebbek, mint én. Ha valaki azért szeret engem, mert olimpiai- és világbajnok vagyok, annak a szeretete nem ér semmit, engem kell szeretni, Bandit! Ebben a pillanatban azt mondtam: nem érdekel! Befejeztem a dühöngést, és elfogadtam, hogy csalódtam magamban. Csalódásban az ember rákényszerül, hogy leszálljon a lelke mélyén emelt trónról, és átadja a helyet Istennek, aki elfoglalja az egyedül őt megillető helyet. Ő azonnal fizetni kezd, de a fizetőeszköz nem aranyérem, új kocsi vagy új lakás, hanem az a lelkiállapot, amelyre teremtett bennünket. Az az ember érzése ilyenkor, hogy nincsen veszíteni valója, megérkezett. A jelen kítágul, furcsa derű lesz úrrá az emberen, és állapotszerűen éli meg a szeretetet.

Isten kegyelmére várva

– **Egyszerűnek tűnik: a magyarságnak meg kell térnie!**

– Az alapvető változásokhoz katartikus eseménynek kell bekövetkeznie. A történelemben számos példa van rá, hogy egy nemzet talpra állt. Finnországban a nagy ébredést az indította el, hogy egy teológiát nem végzett parasztpróféta prédikálni kezdett. Lengyelországban a 20. század elején Pilsudsky, a hetvenes évek közepe táján Lech Walesa személyiségén keresztül indult el hasonló folyamat. Ha Magyarországot Isten megszanja, ad neki egy vezéregyéniséget, aki lehet fűszeres, katona, pap vagy szódás, nem lehet tudni. Annyi bizonyos, hogy nem az lesz a vezető, akit mindenki jó szónoknak és termetre és kinézetre is megfelelőnek tart. A Bibliában sok hasonló történet van. Isten megszólítja Gedeont: te szabadítod meg a népet fogságából. Attól kezdve nem azt csinálta, ami feltétlen logikus lett volna, hanem amit Isten mondott neki. Amikor a midjaniták 130 ezres sereggel megtámadták Izraelt, Gedeon 32 ezer embert szedett össze. A harc előtt azt mondta, aki fél, menjen haza! Maradt tízezer harcos. Azokat meghajtotta a sivatagon át, megszomjaztak. A folyóhoz értek, és megnézte, ki iszik fejét a vízbe hajtva, mohón, mint a kutya, és ki az, aki a vizet markába véve oltja szomját. A mohó embereket elküldte maga mellől. Csak háromszázan maradtak, de velük a túlerővel szemben is megnyerte a csatát.

– **Magyarán, hiába az összefogás, a sokak által sürgetett nagykoalíció, szakértői kormány egyebek, alázat és Istenbe vetett hit nélkül nem megy. Ebből a megközelítésből másként hat a közelmúltban megbukott Gyurcsány Ferenc mondata, amely szerint Szűz Mária levette kezét az országról, csak mi maradtunk.**

– Tudom, hogy van a baloldallal "haverkodás", de ez olyan, mintha a tyúkok meghívnák baráti beszélgetésre a rókát. Baloldalinak lenni az istentagadás fedőneve. Mindenki tudja, ott azt vallják: megoldjuk a dolgokat, Isten ehhez nem kell. Az ilyen ember, az ilyen közösség a sátán potenciális alanya. A hatalom igazi birtokosait nem ismerjük név szerint. Akik általunk láthatók, azok csak a helytartók, nekik annyi hatalmuk sincs, hogy egy legyet agyoncsapjanak. Mielőtt az ország élére ültették ezeket az embereket, rablási lehetőséget biztosítottak nekik, hogy utána legyen mivel zsarolni őket. Zsarolhatatlan személy nehezen tud bekerülni abba a közösségbe, ahol valóban lehet a nemzet ügyeire hatni. A zsarolhatatlanság ennek a körnek a szemében bűn, az alkalmatlanság jele.

– **A helytartók tisztában vannak vele, hogy ők helytartók?**

– Félrevezetettek. Megmagyarázták nekik, hogy a módszer, amelyet követniük kell, záloga annak, hogy a világban rend legyen. Ezek az emberek bizonyára hasznosnak tartják tevékenységüket. Nem állíthatjuk róluk, hogy ne lennének intelligensek, okosak. Ezek a képességek összeférnek a gonosszággal, de a bölcsesség nem. Az utóbbi az Isten létéről való biztos tudást feltételezi. Az angliai vonatrablás megszervezője is okos volt. A kérdés az, hogy mire használta képességeit. A késsel lehet kenyéret szelni, de arra is lehet használni, amire Hasfelmetező Jack. A Jelenések könyve szerint megalakul majd az Antikrisztus birodalma, amelyben egy pénz és egy kormány lesz. Most zajlik a kiválasztás, ki támogatja ezt, és ki nem. Akik a nemzettudat megtörésén munkálkodnak, kiszolgálói akarnak lenni ennek az erőnek. Sokkal könnyebb egy nemzet feletti uralmat megszerezni, ha a tudata nem működik, ha kiiktatják azokat a tényezőket, amelyek a nemzettudatot formálják, növelik. Az egészségügy és a sport leépítése, a pénz megvonása ezzel függ össze. A háttérben meghúzódó hatalom szándéka kiolvasható: a faji alapon elkülönült zsidó kisebbségben különös vágyódás él Magyarország iránt. Az

Európa középpontjában élő magyarság rendelkezik valamilyen felkentséggel: az egy főre jutó Nobel-díjasok, a költők száma kiemelkedően magas. Tízszer annyi dallamgyökkel rendelkezünk, mint ebben a tekintetben mögöttünk lévő második leggazdagabb ország. A jó dallamot, és a verset nem az agy szüli, az ihlet felülről érkezik. A probléma az, hogy erről a többletállapotunkról ők sokkal többet tudnak mint mi.

Pályakép

Balczó András 1938-ban született Kondoroson, a tehetséges fiatal sportoló tizenhét éves korában került a fővárosba, és a Csepel SC öttusázója lett. Két évvel később már országos bajnok, 1959-ben világbajnoki második helyezett. Világbajnoki címet összesen tízszer nyert, 1963-ban, 1965-ben, 1966-ban, 1967-ben és 1969-ben egyéniben szerzett elsőséget. Első olimpiai aranyérmét 1960-ban nyerte Rómában, a magyar csapat tagjaként, ahogyan 1968-ban Mexikóban is. Az 1972-es müncheni olimpián egyéni bajnokságot nyert. Három alkalommal, 1966-ban, 1969-ben és 1970-ben az év sportolójának választották. Kiemelkedő vívótudását jellemzi, hogy az 1968-as olimpián bronzérmét szerzett párbajtőrben, a világ élvonalába tartozó magyar vívók mezőnyében pedig 1963-ban országos bajnokságot nyert. Aktív pályafutása után Balczó András részt vett volna a magyar öttusasporthoz, azonban a Kádár-rendszer sportvezetése nem tartott rá igényt. Kósa Ferenc Küldetés című portréfilmjét 1976-ban mutatták be a mozik, kemény rendszerellenes tartalma miatt, három hét után levetették a műsorról. Dávid Sándor Balczó, Kocsis L. Mihály pedig Szenvedésbe ágyazott gyönyörűség címmel írt könyvet az öttusázóról. 1983 óta szellemi szabadfoglalkozású, Magyarországon és külföldön tart előadásokat hazáról, Istenről. Balczó Andrást öt évvel ezelőtt a nemzet sportolójának választották.

A család

Balczó András felesége Császárné Mónika. 12 gyermekük van. Márton a BME áramlástan tanszéke tudományos segéd munkatársaként, Laura személyi asszisztensként, Anna biológusként dolgozik. Barna ügyvédjelölt, Bertalan környezetgazdálkodási agrármérnök, Nóra óvónő. Hat gyermek még tanul: Bálint és Sarolta egyetemi hallgatók, Gáspár érettségijére készül, Noémi és Virág középiskolások, Botond negyedik osztályos.

BULÁNYI GYÖRGY

ÁLDÁS BENYHE BERNÁT ÉS KIPKE ÁGNES NÁSZMISÉJE VÉGÉN

Áldjon meg Kettőtöket Isten azzal, hogy folytatjátok, amit Jézus elkezdett közel kétezer esztendeje. Sajnos, ez a kérés nem sokat ér, mert annak meghallgatása kizárólag azon fordul, hogy vevők vagytok-e kérésre. Mért ne lennétek? Hát csak azért, mert az elmúlt kétezer esztendőben inkább csak olyan keresztények voltak, akiknek kisebb gondjuk is nagyobb volt annál, hogy folytassák, amit Jézus elkezdett. De az én reményem olyan erős Kettőtök iránt, hogy mit sem számít az elődök hiánya, én csak azt gondolom Rólatok, hogy Nektek van fületek a hallásra. Ettől indítva kibontom most ennek az áldásnak a tartalmát.

1. Áldjon meg Kettőtöket azzal, hogy ne akarjatok soha sem vétkezni a Szentlélek ellen, hanem mondjátok és tegyétek mindig azt, amit a szívetekben hallotok Isten hangjaként. Ennek eredményeként: Ági, légy Isten sze-

relmes lánya, akiben neki jökedve telik; Berci, légy Isten szerelmes fia. Pontosan úgy, ahogyan Jézusban kedve telt el. Mondhatom mindezt úgy is, hogy legyetek Jézus tanítványaivá, akik követik Tanítójukat. Követik akkor is, ha akármilyen árat is kell fizetni érte. Annyit elárulhatok Nektek, hogy ez olcsón nem megy, mert széles az út, amelyen azok járnak, akik fűtyülnek Isten áldására, és keskeny az útja azoknak, akik azt az utat választják, amely Jézus Atyja felé vezet.

2. Áldjon meg Isten Kettőtöket azzal, hogy valami vadonatújat kezdtek a történelemben, azaz hogy sohase jussatok el imádságotokban oda, ahol István, a király rockopera végződik: Uram, Veled, de nélkülöd. Legyen a ti szívetek, lelkiismeretetek számára mindig nyilvánvaló, hogy ez a kétezer esztendő játék, hogy Jézussal de Jézus nélkül, ez abba hagyandó. Nincs neki semmi értelme. Lehet Jézus után is, és Jézus nevében is csinálni, ami tökéletesen jézuselőtti, és Jézust újra meg újra keresztre feszíti. Mert mondatott a régieknek: Szeresd felebarátodat és gyűlöld ellenségeidet. Én pedig mondom nektek: Szeressétek ellenségeiteket. Nincsen az unokatestvérünk testét felnégyelő szent jobb kéz. Mindegy, hogy Koppánynak hívják, akit felnégyelünk, vagy másnak. Nincsen kard, csak Jézus ellen. Kard ha csörren, vér ha csobban, csak az ember bűnös abban... Az a véres Isten nincsen!!! Amíg van kard, marad a tört vérfekete folt, s marad az emberiség története csak jézuselőtti – Jézus után is.

3. Áldjon meg az Isten Titeket azzal, hogy megértitek Jézus szavát: Boldogok a szegények, mert övék a mennyek országa. Nem a gazdagoké. Azok csak Jézus keresztrefeszítésével tudnak foglalkozni, mert el kell takarítaniuk Őt az útból, mert azt tanítja, hogy Atyja szőlőmunkásainak csak egy-egy dénár juthat. Akármilyen okosak, szorgosak és ügyesek is, akkor is csak annyi. Mennyi ez az egy dénár? Ha elosztjuk az emberiség vagyonát hat és fél milliárddal, megkapjuk pontos forint-értékét. Gazdagság és embereket gyilkoló hatalom mindig édestestvérek. Kaifás és Pilátus esetében is, és mai, tegnapi meg holnapi utódjaik esetében is. Akinek pénze van, annak hadserege is van. Ma kinek van? Elsősorban az Egyesült Nemzetek Szövetségének. Mi is benne vagyunk a Szövetségben. Hála a Bokornak, hogy harmincan ültek három évet, hogy ne kelljen megesküdni arra, hogy gyilkolni fogunk.

4. Áldjon meg Kettőtöket Isten azzal, hogy sohase akarjatok uralkodni egymáson, és senkin, mert ha nagyobbak akartok lenni, akkor Ági szolgálja Bercit, és Berci szolgálja Ágit; s ha elsők akartok lenni, akkor szolgáljatok mindenkit, akit csak elértek. Sűrűn kérdezzétek: Segíthetek valamiben? Otthon is, egymástól is Nagyon hálásak vagyunk érte. Főleg, ha túl vagyunk a 90-en.

5. Áldjon meg Titeket Isten azzal, hogy otthonotokban elkezdődik az Isten Országa. Kettőtök között. S ha Isten megáld Benneteket gyerekekkel, akkor tanítsátok őket is meg ezekre az áldástartalmakra. De nem kell odáig várnotok, mert aki befogadja ezeket az áldástartalmakat, az úgy jár, mint Jézus. Hogyan? Nem tudja azokat magában tartani, hanem tanítványokat nevel kisközösségekben tanítván őket mindannak megtartására, amire tanított minket Jézus. Gyűjtsetek otthonotokban barátokat, akiknek elmondhatjátok a Jézustól tanult áldásokat. Házatok legyen templomhelyettesítő hely mely egybegyűjti Isten népét. A Tizenkettőt, hogy folytatódhasson, amit Jézus elkezdett hegyen és síkságon. a Jordán mellett, vagy a Genezáreti tó partján.

6. Áldjon meg titeket azzal, hogy vállaltátok a tanítványságot. Az a tanítvány, aki tanítvánnyá tud nevelni másokat. Elég, ha van belőlük hatszáz millió. Ezek közösségeiben elfér tizenkettesével a többi, a hatáshál

milliárd ember. Mert amíg csak mi, papok idétlenkedünk Jézus gondolatainak terjesztésével, addig jut mindegyikünkre ki-nem-tudom számolni mennyi, de nem tizenkét, hanem sokkal több ember és nagyobbára csak szentélyszolgák lehetünk, azaz egy papi szentség-kiszolgáltató vállalat üzemeltetői, és nem Jézus tanítványokat nevelő tanítványai.

S van még egy utolsó áldásom is. Most esketek először életemben két magyartanárt. Magam úgy gondolom – megengedem, hogy helytelenül – hogy Isten kétféle embert teremtett: magyartanárt... meg a többit. Megtoldom ezért e csak magam gyártotta áldásokat valami nagyon őszivel – húnnal-székellyel-magyarral – de mindenképpen gyönyörűvel és mindenekfelett jézusival-istenivel és emberivel egyaránt. Ezt az áldást Arany kortársa, Kriza János erdélyi unitárius püspök jegyezte fel. Vadrózsák címén adta ki a Magyar Tudományos Akadémia 150 évvel ezelőtt. Ez az áldás egy népdal. Dallama is van. Ki volt az első dalolója? Nem tudom. Mikor élt a kitalálója? Árpád vagy Attila idejében? Ezt se tudom. Csak azt tudom, hogy nagyon régen.

Ne menj rózsám a tarlóra / Gyöngye vagy még a sarlóra
Ha megvágod a kezedet / Ki köti be a sebedet?
Ha megvágod kis kezedet / Ki süt nekem lágy kenyeret?

De ha elmész a tarlóra / ne menny rózsám csak magadra
Híjj, jó szíveddel megyek veled / estig aratok melletted.

Ketten kötünk egy kékbe / egymás mellé ülünk délbe
Ketten nyugszunk az árnyékba / felvert kék árnyékba.

Ha estig folyvást aratunk / ha hazafelé indulunk
Karon fogva a hívesen / haza érünk szerelmesen.

Vasárnap a pap kihirdet / s két hét múlva összeesket
Halálig ketten aratunk / ketten élünk, ketten halunk.

Nincs több áldásom Számotokra. De vannak még itt mások is: tanúk, szülők, testvérek, nagyszülők, a Bokor tagjai és nem tagjai, akiket majd Nektek kell azzá tennetek. Azoknak is jár egy: Áldjon meg Titeket, Mindnyájatokat a mindentadó Isten, az Atya, a Fiú és a Szentlélek. Mehetünk haza mindnyájan békeségben. Amen. De befejezésül egymás kezét fogva még elénekeljük Berci nagyanyjának bokorhymuszát: Megkötöm magamat Isten kötelével...

MAGYAR KATOLIKUS PÜSPÖKI KONFERENCIA

AZ EGYHÁZ ÉLŐ HITÉVEL ÖSSZHANGBAN

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia körlevélben hívja fel a hívek figyelmét a katolikus hit megőrzésére az újpogányság egyre terjedő szellemével szemben. A testület levelét, melyet szeptember 20-án minden katolikus templomban felolvasnak, az alábbiakban adjuk közre.

Krisztusban Kedves Testvérek!

Szent István király intelmei ma is időszerűek. Közülük az első a katolikus hit megőrzésére vonatkozik. Mi, akik mint püspökök a tiszta katolikus hit őrei vagyunk, nem

hagyhatunk figyelmen kívül néhány olyan jelenséget, amely napjainkban híveink körében is terjed.

Azt tapasztaljuk, hogy ismét erőre kapott egyfajta pogányság. Ahogyan Szent István halála után, úgy most is támadja a kereszténységet. Néhány évvel ezelőtt még az elvilágiasodást tartottuk szinte az egyetlen veszélynek. Bár továbbra is jelen van népünk körében ez a fogyasztói szemlélet, az élvhajhászás és a hedonizmus bálványa, ma az újpogányság szelleme is erősödik.

A kommunista évtizedek alatt próbáltak mindent elfelejteni, ami magyar és keresztény azonosságunkat erősítette. Kisebrendűségi érzést tápláltak belénk, azt sulykolták, hogy utolsó csatlósok vagyunk, nacionalisták és sovíniszták. Ehhez újabban a kirekesztő és a rasszista jelzőt is hozzáteszik. Mindezeket a szeretettel ellenkező magatartásokat határozottan elutasítjuk. Szükséges és jogos, hogy helyes öntudatra ébredjünk, keressük, újra tudatosítsuk igazi értékeinket, magyar örökségünket kulturális, történelmi és tudományos területen egyaránt. Ennek része az is, hogy megerősödjünk keresztény öntudatunkban, hiszen a krisztusi kinyilatkoztatás magyar kultúránkban is megtestesült, azt megnevesítette és megszentelte. Ezeréves magyar kultúránk a keresztény hit nélkül nem érhető. Ezt az öntudatra ébredést mi is nagyon fontos keresztény és magyar feladatnak tekintjük.

Sajnos azonban ennek az öntudatra ébredésnek vannak vadhajtsái is. Ezek egyike a különböző vallási elemeket keverő ún. „ősmagyar szinkretizmus“. Ez a jelenség azért is nagyon veszélyes, mert kereszténynek tűnő vallási nyelvezetet használ és könnyen megtévesztheti még a vallásukat gyakorló hívőket is. Ezek közé tartoznak a Jézusról és Szűz Máriáról szóló tudománytalan állítások. Ilyenek pl. a „Jézus, pártus herceg“-elmélet, vagy a táltosok, a sámánok és a pogány ősmagyar vallás egyéb valós vagy vélt elemeinek újraélesztése. Olykor még a legnemesebb hagyományörző mozgalmakat is felhasználják arra, hogy a pogányságot népszerűsítsék. Keresztény hitünk nem pusztán az ember istenkeresésének az eredménye, hanem Isten kinyilatkoztatásán alapul, amely Krisztusban teljesedett be. Ő az út, az igazság és az élet az egyének és a nemzetek számára is.

Ezért kell megemlítenünk a hitünk igazságát fenyegető egyéb veszélyeket is, mint pl. az okkultizmust, a spiritizmust és a bálványimádás különböző formáit.

Arra kérjük katolikus testvéreinket, hogy óvakodjanak minden ilyen megtévesztő kezdeményezéstől.

Pál apostol figyelmeztetése napjainkban is időszerű: „Mert jön idő, amikor az egészséges tanítást nem hallgatják szívesen, hanem saját ízlésük szerint szereznek maguknak tanítókat, hogy fülüket csiklandoztassák. Az igazságot nem hallgatják meg, de a meséket elfogadják“ (2Tim 4,3-4).

Katolikus hitünk elleni támadás érkezik a szélsőségesen liberális eszmék irányából is, amelyek a relativizmus diktatúráját erőltetik ránk, azt a szemléletet, amely kétségbe vonja magának az igazságnak a létét. Ez az irányzat az élet tisztelete helyett a halál kultúráját terjeszti. Tagadja vagy relativizálja a férfi és a nő különbségét, valamint a házasságot és a családot. Ezzel szemben mi elfogadjuk a teremtő Isten tervét az emberről, a családról, a kultúráról, a nemzetről. A globalizációval szemben a katolicitást valljuk. A katolikus igazság nem nemzetközi, hanem nemzetek feletti, de hogy konkrétan létezhesen, a nemzeti kultúrákban kell megtestesülnie.

Katolikus hitünket kikezdheti az a felfogás is, amelyet így szoktak megfogalmazni: „vallásos vagyok a magam módján“. Csak akkor vagyunk és maradunk katolikusok, ha az Egyház élő hitével összhangban hiszünk, mert egyedül

egyházának ígérte meg Jézus Krisztus: „*En veletek vagyok minden nap a világ végezetéig*“ (Mt 28,20).

Magyar Katolikus Püspöki Konferencia 2009. szeptember 10.

DR. PAPP LAJOS

NYÍLT LEVÉL A MAGYAR PÜSPÖKI KONFERENCIA FŐMÉLTÓSÁGAINAK!

”Nemzet, ki máglyát maga gyújt magának...” (Sajó Sándor)

Nagy tisztelettel és alázattal, a Krisztusi szeretet jegyében fordulok Önökhöz, a 2009. szeptember 20-án, minden katolikus templomban felolvasott, Önök által kiadott körlevéllel kapcsolatban. Az Önök által közzétett körlevél egyetlen egy mondatát, annak tárgyyszerűségét, szándékának nemességét nem kérdőjelezem meg. Földünk az ökológiai katasztrófa felé sodródik, az emberiség gazdasági és erkölcsi válságban van. Ebből a válságból csak szakrális vezetők segítségével, a Teremtő Isten erejével juthatunk ki. Az elmúlt században megéltük az istentelenség talán legsötétebb századát. Istent tagadó, Istent gúnyoló eszmék és rendszerek támadták az évezredek hagyományokra támaszkodó egyházakat. A Magyar Nemzet tagjai lelkükben megőrizték Istent, de tudatukból minden erővel próbálták kiirtani a vallási és erkölcsstani ismereteket.

A Magyar Nemzetet megfosztották ősi kultúrájától, valós történelmétől, nemzeti identitásától, és az utóbbi fél évszázadban világszerte fogyasztóvá züllesztették az emberiséget. A harmadik évezred küszöbén az emberiség egy része, a Magyar Nemzet töredéke nemet mondott a fogyasztói társadalomra. Rádöbbenve, hogy Isten teremtette lények, sokan gyökereikhez, történelmi múltjukhoz fordultak, és az anyagi világ egyre súlyosbodó terhe ellenére is a szellemvilágot keresik. Lassan hat évtizede iskoláinkban vallást és erkölcsstant nem tanítanak. Felnőtt három generáció bibliai ismeretek nélkül. 40 évig nem volt rá lehetőség, 20 éve pedig nem élünk lehetőségeinkkel. Az istenkereső ember bizonytalan, tájékozatlan, ezért esendő. Ismeretekre, vezetőkre, pásztorokra, főpásztorokra van szüksége. Nemcsak az egyházat, az akolt, aklokot kell félteni, hanem a tévelygő egyéneket vagy csoportokat is. A tudatlanokat nem kirekesztéssel, nem kizárással, hanem szeretettel, türelemmel kell a helyes irányba fordítani. Félelmeim a körlevél okán a következők: Önök és én is tudom, hogy csekély számban látogatják a szentmiséket.

A templomba járó emberek döntő többsége időskorú. Jelentős részük most hallott először arról a problémáról, amit Önök kihirdettek. A középkorú és fiatal híveket a körlevél döntésre kényszerítheti. Számos sokgyermekes családot ismerek, akik rendszeres templomlátogatók, és egyúttal megjelennek az Önök által elítélt rendezvényeken is. A szabadban tartott, kritizált rendezvények élményt, örömet adó együttlétek. Megjelenik történelmi múltunk néhány színes foltja, (ruházat, népviselet, néptánc, magyar harcművészet, ló-és állatszeretet, megszólalnak ősi hangszerek, közöttük dobok is), és ahogy az szokott lenni, megjelennek furcsa emberek, furcsa öltözetben. Tapasztalataim szerint az emberek együtt örülnek Isten szabad ege alatt. Visszatalálnak őseinkhez, hőseinkhez. Keresik egymást, keresik Istent.

Sokszor önjelölt próféták, „mágusok” beszélnek a szellemvilágról, sokszor alapvető ismeretek nélkül. Épp ezért van óriási jelentősége annak, hogy a tévelygő nyájhoz, Istent keresőkhöz kijöjjenek a templomokból, és elmenjenek a nyáj közé. Félek, hogy ha döntés elé állítjuk a templomba járó „magyarkodókat”, sokan a pozitív élményt választják, és nem azt a helyet, amely vonzó ugyan számukra, de ott lelki békét nem találnak. Félek attól, hogy az ébredő magyarságban, az Istent keresők táborában inkvizíciós félelmek alakulnak ki. Félelmemet alátámasztja a Heti Válasz IX. évfolyam 40. számában 2009. október 1-én megjelent cikk, és a folyóirat címdala, amely pogány világ újraéledésének félelmét sugározza. Néhány, nevezetesen öt kiváló embert szellemi máglyára küldenek. Név szerint Bunyevác Zsuzsát, Molnár V. Józsefet, Pap Gábort, Szántai Lajost, Varga Csabát.

Valamennyiüket személyesen, munkásságukat töredekésen ismerem. Sok mindenben nem értek egyet velük, de egy dolgot nem vonhatunk kétségbe. Napjainkig megalázva, meggyalázva, anyagi lehetőségeiktől megfosztva szolgálták, szolgálják Nemzetüket. Egyikük sem Istentelen. Közülük Molnár V. Józsefet idős barátomnak mondhatom. Az ő esetében a fájdalom fokozott. Ő volt az, aki 56-ban az Astoriánál megszelídítette a szovjet tankot és a benne ülőket. Három évig Kádár börtönében, ebből egy évig magánzárkában szenvedett, de soha senkire rosszat nem mondott, még hóhéraira sem. Jó ember. Bölcs ember. Sokat tanultam Tőle. Szeretem. Nemzetünk pártokra, egyházakra, vallási felekezetekre, etnikai csoportokra szakított. A mai napokban nem máglyákat kell gyújtani, nem újabb félelmeket kell kelteni az emberekben, hanem bölcsességgel és nagy-nagy szeretettel a szétszéledt nyáját összetartani. Önök, Püspök urak, Isten kegyelméből jutottak magas egyházi tisztségbe. Önök bölcs, tanult emberek. Ne csak az egyházat, a templomot, hanem minden egyes eltévedt báránnyt féltsenek!

”Ekképpen a ti mennyei Atyátok sem akarja, hogy egy is elveszen e kicsinyek közül” (Mt 18,14). Jézus azért jött, hogy megkeresse, ami elveszett (Lk 19,10; Mt 18,11). Ady szavaival: „Ne úgy ítélj meg engem, mint az emberek, cselekedeteim szerint, hanem úgy, mint az Isten, szívem belseő szándéka szerint”

Kérem Önöket, hogy jöjjenek el a nyáj közé!

Segítsenek!

Pasztoráljanak!

Kérem Önöket, szeressék a nyáját!

Kérem Önöket, szeressék a Magyar Nemzetet!

DRIP

HOZZÁSZÓLÁS AZ EGYHÁZ ÉS A GMO CÍMŰ INTERJÚHOZ

Tudom, elég furcsa dolog az, amikor valaki a saját írásához szól hozzá és én most éppen ezt teszem. No de mitévő legyek, ha mégis kimaradt az interjúból egy – szerintem – fontos információ. Mégpedig két idézet, amelyek az egyház állásfoglalását fogalmazzák meg a géntechnológia kérdéskörében. Ezzel tudom megindokolni a hozzászólásomat.

Az első idézet II. János Pál 2002-ben tett megfogalmazása miszerint: „Minden olyan nemesítési eljárás megengedett, amely az emberiség javát szolgálja és segít megoldást találni az éhínség leküzdésére.” Ezt a mondatot citálják a géntechnológiában érdekelt genetikus kutatók, professzorok s tudományos tanácsadók, mondván - íme a köztudottan konzervatív egyház sem zárkózik el a laboratóriumi teremtéstől, még akkor sem, ha azok a

Természet rendjét áttörve, a fajhatárokat is figyelmen kívül hagyva hoznak létre az evolúció számára ismeretlen élő szervezeteket. Mindezt az éhínség leküzdésének ígéretével, amely ígéret ugyan már sokszor elhangzott, legutóbb például a zöldforradalomnak nevezett időszak kezdetén, a mezőgazdaság kemizálásának bevezetésekor.

Valójában pedig a kemizáláskor is és most is, a mezőgazdasági termelést meghatározó befolyással a tulajdonlás a mozgatórugója e törekvéseknek is, hiszen az éhínség problémája fennmaradt, míg a kemizálásból felhalmozott tőke erejéből telik az evolúciót átrendező géntechnológiai irányítás kutatására is.

Miért mondom ezt? Mert a kemizálásból meggazdagodott cégek váltak a zöld-bio technológiának nevezett génátültetés iparosítóivá.

2002 óta hét év telt el és ez év májusában megszületett a Szentszék Tudományos Akadémiájának az újabb állásfoglalása is. Íme a második idézet: „Morálisan szükségszerű egy hatékonyabb és tudományos megalapozottságú költségcsökkentő szabályozás megalkotása, amely az egyes növények tulajdonságain kell, hogy alapuljon és nem azon, hogy milyen úton állították elő.” Azaz nem fontos a Természet törvényeinek – az evolúció évmilliók során kialakult fajhatárainak fenntartása, végtére is így az ösvért is tovább lehet majd keresztetni, vagy „hibridizálni”. Az a fontos tehát, hogy hatékonyabb és olcsóbb legyen a GMO szervezetek forgalomba hozatalának engedélyezése, amely a növény, vagy a transzgen szervezet tulajdonságaira fókuszál, az előállításának s a környezetünkre ható következmények háttérbe sorolása árán is. Mert a következmények akár csak szimulációs eljárással történő becslése drága s a labor s elemző technikák gyors fejlődése, mondhatnám pontosodása miatt egyébként is ugyanolyan gyorsan elavul, ráadásul a piaci verseny is kényszerítően szorít. És még valami, ami még fontosabb: a gén tulajdonjogának biztosítása – amit ma a szabadalmi oltalommal meg lehet oldani, védeni – hiszen így a génátültetéssel létrehozott tulajdonsága a szervezetnek olyan áru, amelyért fizetni kell a gazdának. Sokszor annak is, aki csak a mintavételezésről értesül, hogy növényét a szél átporzta azzal a génszekvenciával – így mondják a tudósok azt a génszakaszt, amelyik az oltalommal védett tulajdonságot hordozza – amiért már fizetni tartozik.

No de ne merüljek bele a géntechnológiai úton létrehozott szervezetek profitszolgáltatásának fejtegetésébe, akit bővebben érdekel a téma, számtalan cikket talál a világhálón, tényfeltáró publicisztikákat, sőt olyan könyvet, amely még a hatalomtechnika mechanizmusába is beavat. Hogy csak egyet említsek a legutóbb megjelentek közül; például, Marie Monique Robin „Monsanto szerint a világ” dokumentum feldolgozó munkája.

Végül engedtessek meg, hogy elmondjam – és ez már ugyan fikció, egy létező biotechnológiai menetrend képzelt folytatása – merre is megyünk napjaink élővilág tulajdonlásának versenyében.

A talajélet gombák s baktériumok tömegéből tevődik össze – amit a tudósok edafonnak neveznek amely a növények tápelem-ellátásának élő transzformálója. Ezeket a talajbaktériumokat ma már iparszerűen „állítják elő” fermentorokban, hogy a műtrágyázással elszegényített talajéletet újra oltásuk velük, mintegy kovászoként adagolva őket a talajba. A tudomány pedig ma azon dolgozik, hogy a talajbaktériumokat pontosan azonosítani tudja. Mintegy talajbaktérium „ujjlenyomatot” legyen képes felismerni műszereivel, amellyel meg tudja külön-

böztetni a saját szaporítású talajbaktériumát egy idegen cég azonos talajbaktériumától. Vagyis a saját *Azotobacter spirillum* nitrogén gyűjtő baktériumom – hogy egy kevés egzakt tudományt is vigyünk ebbe a történetbe – mindenkor megkülönböztethető legyen a másik cég *Azotobacter spirillum* nevű talajbaktériumától. És innen már csak egy képzeletbeli lépés a talajbaktérium kommandó látomása, amikor talajminta vevő ügynökök azonosítják kinek a talajéletén neveljük a géntechnológiailag vegyszer rezisztensé és kártevője elpusztítására módosult növényünket.

Mindezt persze az éhezés felszámolása érdekében olyan egyházi áldással, mint az volt egykoron a fegyvereken. Mert a pénzfegyver pláne nem hallatszik az égig.

Lábjegyzetként még annyit hadd tegyek hozzá, hogy van egy csöpp megnyugtató hírem is a talajbaktériumok privatizációját szolgáló azonosításhoz – hiszen az ilyen gyorsan szaporodó szervezetek ugyanolyan gyorsan változnak, variálódnak, a biológiai sokféleség törvényének engedelmeskedve, hogy kutató legyen a talpán, aki képes majd követni a szekvenciákat. Egyébként pedig inkább a gazdáknak kellene feltenniük azt a kérdést, hogyan került a táblájukra, vagy annak talajába az ott nem őshonos baktérium, nem is beszélve ha szél hozta pollennel indukált génmódosultságok jelennek meg növényeikben

BULÁNYI GYÖRGY

KO. LACI ARANYMISÉJE

Lacikám, ilyen esemény a Bokorportán még nem volt. Az én aranymisém csak a volt pártházban, a professzorok házában esett meg. Felhasználom e ritka órát. Megírom az én történetemet Ko. Lacival. Elkezdem.

36-ban születtem, de akkor én még nem foglalkoztam vele. Arra ott volt Orosziban az apja meg az anyja. Én 36-ban pályázatokat készítettem a piaristáknál jutalom és dobogói megdicsőülésem reményében. A főgondom pedig az volt, hogy piarista magyartanár is akartam lenni, meg hogy akkoriban a mátyásföldi kislányok elmondhatatlanul szépek voltak. S nem volt megoldás. Akik megtalálták rá a megoldást, azokról nagyon csúnyákat gondoltam. Laci is e feltalálók közé tartozik majd. *Én is bűnrészesé leszek majd benne*. Valakik nem tudnak ezért nekem sem megbocsátani.

Hozzáadok a 36-hoz 18-at. Ha nem bukott meg, akkor Laci 54-ben érettségizett. Még ekkor sem foglalkozom vele, mert a magyar Gulag látogatása foglalja le időm. Jelszavunk: Ismerjük meg hazánk börtöneit! Aranymise 50 év után szokott lenni, levonok a 2009-ből ötvenet: 59-ben szentelték. Itt sem bukott meg. A vizsgákon felmondott mindent úgy, ahogy írva volt, különben nem szentelték volna fel. De megtették. Ergo... Csak bizalmi személyeknek mondta el kétségeit. Lacikám, idejében kezd el írni a te *E fiúból pap lesz...* történeted. Én már túl voltam a gyémántmisémen is, amikor Virág Mária biztatására hozzáfogtam. Van Noked Ági-múzsád! Nem ösztönöz rá? Majd rábeszélem. Biztos ott lesz a Bokorportán. Majd ott.

Eltelik újabb 10 év. 64-et írunk, s még mindig nem foglalkozom vele. Ekkor szentelnek öt békepapot püspökké a Bazilikában. Én meg nézem már szabadultan szállítómunkásként szentelésüket, egykori egyetemi lelkészársamét is, és megkérdem magamtól meg az Istentől: *...akkor kinek a katonája vagyok én?* S dühömben elkezdem írni a KIO-t. Csak amikor 4 év után elkészül a hat vastag szamizdat-kötet, és 68-ban elindul a Fialatok I. közösség, melynek ígéretes tagjai a Rezső téren meglelkigyakorlatoztatják a te ígéretes népedet: Bircsák

Mártit meg a többit. S Dombi Ferit is meghallgatjátok, azután kerül sor arra, hogy végre találkozzunk.

Az ember soha sem tudja, hogy mikor kell bekapcsolnia a magnót. Én 71-re datálom találkozásunkat. Ha ez igaz, akkor életemnek van egy hosszabb, meg egy rövidebb szakasza. Most lesz hamarosan kettőnk 40 éves találkozója... 2011-ben. A hosszabb – az 50 év. Ennyi éven keresztül nem találkoztunk egymással.

Hát ez az a 40 év, amikor Kolaci foglalkozik velem, én meg övele. Én leszek a második köteléke. Viharos kötelék...: Felpattan székéről az Atilla úton, s valaki utána szalad, nehogy a villamos elé vesse magát. Boldogító kötelék: Ő csinálja velem életem legsikerültebb interjúját, amikor 80 éves leszek.

Azóta is folyton veszekedünk. Megvédi a KIO-t – ellenem. Én nem értem, hogy egy apáról-anyáról szintiszta magyar parasztyerek hogyan lehet ennyire süket nemzeti múltunk értékei iránt. Ő nem érti magyarkodásomat, meg azt, hogy előadok még a Jobbikban is. (A zsidóhoz eljött velem – közös akarattal!) Amellett értő testvér. Ő mondja: Vigyázzunk már, nehogy miután állam és egyház elítélte, most meg még mi is elítéljük!!! Erős a veszedelme, hogy ő is az elítélők között lesz? Vallomás:

KI JOBB TESTVÉREM NEKEM KOLACINÁL?

JÉZSÓ TAMÁS

„MERT CIGÁNY VOLTAM ÉS BEFOGADTATOK” - BEFOGADTATOK?

Tehetjük fel magunknak a jézusi kérdést a cigányok Magyarországra érkezése után közel 700 évvel. A válasz egyértelmű: nem fogadtuk be őket. Pedig Jézus nekünk, a követőinek, egyértelmű példát ad: a világ legkirekesztőbb társadalmában győzi le és szünteti meg az előítéleteket és előjogokat.

A cigányokkal való kapcsolatunkban az első és legfontosabb lépés felismerni, hogy a mi kultúránk különbözik a másik ember kultúrájától. Vallási szimbólumaink, rítusaink, ünnepeink azok számára mást jelentenek, akik egy másik kultúrából jöttek. Ahhoz, hogy a cigányság otthonra leljen az országban és az egyházban, az ő szemszögükből kell közelítenünk Jézus örömhíre felé, amely által gazdagíthatjuk közösségünket mindazokkal az értékekkel, amelyeket a cigány kultúra hordoz.

Fel kell oldanunk tehát a gyakran tapasztalható kölcsönös meg nem értettséget. Meg kell ismernünk a cigány nép kulturális és lelki értékeit, hogy önvizsgálatot tartva megszabaduljunk mindazoktól az előítéletektől, kényszerképzetektől, amelyek ellehetetlenítik a kölcsönös párbeszédet és a cigányok elfogadását, befogadását. Ez a kölcsönösség persze ugyanúgy érvényes a cigányságra is: Krisztus hívására a cigányoknak is felül kell vizsgálni értékrendjüket, szokásaikat és azokat Jézus tanításának fényénél meg kell tisztítaniuk.

Az első lépés megtétele azonban Jézus tanítványainak a felelőssége. Jézus Örömhíre sürget minket, hogy mi keresztények legyünk azok, akik bátran elindulnak az ismeretlenbe és jézusi küldetésnek, misszióknak tekintsük a még számunkra is ismeretlen cigány kultúra megismerését.

A cigányok egészen egyedi és elkülönült identitással rendelkeznek. Vándorlásuk következtében nagyon erősen hatott identitásukra az adott kultúra, amellyel érint-

keztek, és ami akár több száz évig is befolyásolta közösségi tudatukat, mégis elmondható, hogy identitásukban meghatározóbbak a keleti vonások. Ha meg akarjuk ismerni a cigányok lelki világát, akkor nem szabad elfelejtenünk ezt a keleti karaktert, mert ez az, ami gyökeresen meghatározza gondolkodásukat, viselkedésüket, érzelmeiket, vallásosságukat. Keleten az érzelem felette áll a racionalitásnak, az érzelem fontosabb, mint az értelem, a tapasztalat értékesebb, mint a fogalom. Gondolkodásuk induktív és nem deduktív. Egészen mély élet utáni vágy és szeretet lobog szívükben. Fontos számukra az életet megragadása, megtapasztalása, amely az adott pillanatban valósul meg. Életükben nem a tervszerűség, a kiszámíthatóság, az állandóság játssza a legfontosabb szerepet. Kifejezőmódjuk metaforikus, amely segít újra átélni és megtapasztalni a már megélt érzést. Az archaikus cigány közösségekben a magántulajdont nem ismerték, egy-egy vándorló csoporton (cigányul kumpánia) belül minden használati tárgy közös volt. Az egyénnek nem volt személyes tárgya, az eszközöket az használhatta, akinek nagyobb szüksége volt rá. A cigány nép alapvetően vallásos nép. Hitviláguk alapját őshazájukban, Indiában, a hindu vallásban találjuk meg, amelyből magukkal hozták animisztikus hiedelemrendszerüket. Vándorlásuk során folyamatos kapcsolatban álltak a világot meghaladó Teremtővel, akit a világ és minden létező teremtetjeként és fenntartójaként tisztelnek, és akinek cselekvő erejét felfedezik a világban, és jelenlétét a legkisebb dolgokban is megtapasztalják.

Indiai hitviláguk a vándorlásuk során kiegészült azoknak a társadalmaknak a vallási elemeivel, amelyekkel hosszabb-rövidebb ideig együtt éltek. A cigányok remekül alkalmazkodtak az adott társadalom vallásaihoz, mert hitük szempontjából a vallás közömbös. Felvették ugyan a megkövetelt vallást és sok számukra megélhető elemet magukévá tettek, vagy átalakítottak, de saját vallási szokásaikat is megtartották. Jó példa erre az Indiában tisztelt Káli Isten (a sors és szerencse fekete arcú istene) aki helyébe a keresztény kultúrában Kali Sára kultusza lép (Kelet-Európában inkább Szűz Mária kultusza).

Hasonló példa a balkáni cigányoknál Indra isten kultusza, akit a kereszténységgel való találkozás után Szent György tisztelete váltja fel. (Indra isten Susha isten démonát az Ahi kígyót ölte meg, hogy esőt fakasszon, hasonlóan Szent Györgyhez, akit a keresztény kultúrkörben csak „sárkányölőként” tisztelnek). A cigányok nyitottak a transzcendenciára, ezért elmondhatjuk, hogy a cigányok között az agnoszticizmus és az ateizmus ismeretlen jelenségek. Folyamatos kapcsolatban álltak a természettel, felismerték, hogy tőle függenek, ezért öntudatlanul magukban hordozzák a természetes teremtési rend tisztaságát. Történelmük során meghatározó élményük a gondviselésre hagyatkozás, miszerint semmi rossz nem történhet azzal, aki Isten kegyelmében él, vagyis minden javára válik annak, aki Isten útján vándorol. Ezt az Istenre való hagyatkozást csak növelte a cigány nép folytonos üldöztetés és megvetése.

Hiszik, hogy a halállal nem ér véget az élet: a lélek a halál pillanatában elválik a testtől és új életet kezd. Ezt az új életet a földi élethez hasonlóan képzelik el. Fontos számukra a halottkultusz, mert a hozzátartozó lelke kapcsolatban marad a szeretteivel és segíti őket a mindennapi életben. Jelentős helyet foglal el a cigányok vallási életében a Mária kultusz. A keresztény cigányok fordított úton imádkoznak Jézushoz: tőle kérik a segítséget, hogy járjon közben Máriánál, Isten anyjánál.

A cigányok hisznek a természetfeletti szellemek, visszajáró lelkek létezésében és az átok erejében. Fel-

fogásuk szerint a természetfeletti erők jelen vannak az ember mindennapi életében és befolyásolhatóak.

A cigányoknál az ének olyan, mint az imádság. Az énekekben szólítják meg Istent, fejezik ki bánatukat, örömeiket és hitük szerint az énekléssel az átkok rontó szándékát is semlegesíteni lehet. Ősi vallási elképzeléseiket alkalmazzák a hittételekre, ami jól megfigyelhető a keresztség szentségének fontosságában a cigányok életében: a gyermeket minél hamarabb meg kell keresztelni, mert addig rossz hatalmak működnek benne és ezektől meg kell szabadítani. A cigány hitélet központi eseménye a búcsújáróhelyek látogatása, ahol kéri Szűz Mária és Szent Sára segítségét és megélik az összetartozás élményét.

A cigányok történelme bizonyítja, hogy nem alakult ki egy tisztán „cigány vallás”, csak „cigány módra” megélt vallás. Alkalmazkodóképességüknek köszönhetően mindenfajta vallási felekezet keretein belül képesek gyakorolni hitüket, tehát nem a felekezet számít nekik, hanem az, hogy valaki nyitott szívvel és alázattal forduljon feléjük és az ő szemszögükből közelítsen Isten felé.

Ismerjük a zsidók viszonyát a szamaritánusokhoz: a „szamaritánus” szinonimája volt a rossz hívőnek, a kirekesztettnek (vö. Jn 4, 4-42). Jézus azonban a szamaritánusokhoz is szól, sőt egy szamaritánus példáját hozza fel tanítványainak az irgalmasság kérdésében. A cigányok ma ugyanúgy a társadalom és az Egyház peremén élnek, mint Jézus korában a szamaritánusok. Jézus bennünket is arra hív, hogy minden emberre Isten szemével nézzünk, legyen akármilyen a bőrszíne, a származása, vallása, mert mindannyian Isten gyermekei vagyunk, ezért a cigányokban is fel kell ismernünk a jót, az értékeket, mert ők is meg vannak hívva Isten

Országába, hogy ott majd cigány és nem cigány együtt ünnepeljen az élet asztalánál. A cigány lét alapvetően közösségi lét, egyedül a cigány elveszett ember, nem ismeri a magányt, alapvető vágya a valakivel való együttlét. Ezért az Istennel való kapcsolatot is csak közösségben képzelik el. A cigányok jövőbeli sorsa nagy mértékben függ attól is, hogy lesznek-e olyan befogadó közösségek

Magyarországon, ahol a cigányok otthonra találnak és megélhetik a szeretetközösséget Istennel, egymással és a nem cigányokkal. Nekünk keresztényeknek, ez a feladatunk: felismerni és befogadni Jézust a cigányokban és létrehozni olyan közösségeket, ahol a cigányok felismerik istengyermeki méltóságukat.

BIRÓ LÁSZLÓ

HOZZÁFÜZNIVALÓ

A BULÁNYI ATYA: AZ "ÓSZÖVETSÉG NEM ISTEN IGÉJE" CÍMŰ DOLGOZATÁHOZ

Már évek óta várom, mikor akad egy olyan kemény jellemű papunk, aki meg meri mondani a Bibliával kapcsolatban azt, ami valamennyiünk lelkét nyomja. Azért járunk templomba, hogy a hétköznapi testi-lelki leköttétség után itt lelki békét találjunk és megkapjuk papjainktól a szellemi fejlődésünkhöz szükséges tudásanyagokat. Ugyanakkor a szertartás ideje alatt a pap hatalmas mentál síkon lévő, mondjuk mennyei energiatárolók „csapjait” nyitja meg, ahonnan mindig annyi energia árad le amennyit a közösség be tud fogadni és ezt az áldással még tetézi. A mentál síkon látók számolnak be arról a csodálatos fényzuhagról, ami ilyenkor történik.

Az hogy ilyenkor ki-ki mennyi energiát vesz magához, az az ő saját tudati szintjétől és testi-lelki tisztaságától függ.

Egy pár szóban kitérek az „energiatárolók” fogalmának magyarázatára, hogy érthetőek legyenek a további gondolatok. Isten saját öntudattal rendelkező teremtő részei vagyunk. Gondolatokkal, érzelmekkel, szavakkal és cselekedetekkel folyamatosan teremtünk. A világ amelyben élünk, tapasztalunk és tanulunk a mi saját teremtésünk, tehát olyan világban élek amilyent teremtettem és folyamatosan teremtek a magam számára. Ebben a világban, amely az én fejlődési szintemet tükrözi vissza teremtési képességem egyedüli korlátja a saját tudatosságom szintje.

Gondolataim, mint kis felhőcskék, alakokkal vagy alaktalanul, egy bizonyos rezgésszintet képviselve, elhagyják mentáltestemet és a gondolatok világában a vonzás törvénye alapján keresik a hasonló rezgésűeket és azokkal egyesülve egy közös felhőt alkotnak. Minél koncentráltabb a gondolat annál nagyobb energiával van telítve.

Ha a gondolat egy erős érzélemmel párosul az ereje hatványozottan megnő. Rendszeresen ismételve imával, szertartással, vagy bármiképp mind több és több energia halmozódik fel abban a bizonyos felhőcskében. Most gondoljátok el, ha nem csak egy személy, hanem mondjuk egy nemzet évezredekken keresztül halmozza folyamatosan a gondolati energiáját, mekkora hatalmas energiatároló jön létre. Sok ilyen tározó létezik a mentálisíkon és léte attól függ mennyire táplálják az emberi gondolatok. Ha megszűnik a gondolati energia utánpótlása egy tározónak, szép lassan elapad, széteszlik, megszűnik létezni. Boldogasszonyunk, Jézus, Magyarok Istene, Jehova, Szent Antal, Szent Erzsébet, Szent László és sok-sok szent neve fémjelzi ezeket a tározókat. A keresztény papság tudatosan, vagy tudattalanul a szertartások eszközeivel csapolja meg egyikét vagy másikat a tározóknak.

Tudjuk kik éltetik és kiket éltet segítségével Jehova, a Biblia ószövetségi részének istene, az „UR”. Ő is egy hatalmas tározónak a szellemi megszemélyesítője a gondolati síkon. Az Ószövetség minden sora neki lett szárvá, őt áldja és magasztalja, ez azt jelenti, hogy minden sorának elolvasása és a róla elmélkedés újabb és újabb energiafelhőkkel gyarapítja erejét. Az a mód, ahogyan főpapi közvetítéssel Isten Igéjeként belefoglalták a szertartásrendbe, ez egy feketemágiás eszköz a „barmok” (gójak) ellen, akik ezáltal a más szekerét tolják, az ők gyűlölködő, bosszúálló istenét hízlalják. Ezért értek teljes mértékben egyet Bulányi atyával.

Ha olvassuk az Ószövetséget, ami végül is egy nép önmagáról írt történelme (kivéve a Babiloni forrásokból származó részeket), megdöbbentő hogy istenünk mennyire evilági természetű és helyenként szinte egy gonosz emberként viselkedik. Baráth Tibor áldott-átkozott történészünk „A magyar népek őstörténete” című hatkötetes művében bemutatja lépésről-lépésre az ószövetségi történelmet, a vesztesek, a legyőzöttek szemszögéből nézve.

Mindenki saját hite szerint fogadja el igaznak, amit belőle kiolvas. A csatolmányban lévő hat kötet nem tartalmazza a bőséges képanyagot nagy terjedelme miatt.